

Sygn. akt *I ACz 529/16*

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Hanna Nowicka de Poraj

Sędziowie: SSA Józef Wąsik (spr.)

SSA Sławomir Jamróg

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 roku w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko L. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej na zarządzenie Przewodniczącego składu Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt I Nc 43/16 w przedmiocie zwrotu pozwu

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Sławomir Jamróg SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Józef Wąsik

Sygn. akt *I ACz 529/16*

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący składu Sądu Okręgowego w Nowym Sączu zwrócił pozew wskazując, że został on wniesiony przez profesjonalnego pełnomocnika i nie został należycie opłacony. W uzasadnieniu podano, że strona powodowa domagała się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 147.462,40 zł z odsetkami. Jednocześnie z wniesieniem pozwu pełnomocnik strony powodowej uiszczył opłatę od pozwu w wysokości 1.000 zł. Odwołując się do art. 130² § 1 k.p.c. wskazano, że pismo wniesione przez radcę prawnego, które nie zostało należycie opłacone podlega zwrotowi, jeżeli podlegało opłacie stałej lub stosunkowej, obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. W ocenie Sądu Okręgowego wniesiony przez stronę powodową pozew podlegał opłacie stosunkowej wynoszącej zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych 5 % wartości przedmiotu sporu. Mając na uwadze to, że pełnomocnik strony powodowej wnoszący przedmiotowy pozew uiszczył od niego opłatę w kwocie 1.000 zł, a więc w wysokości niższej niż wymagana, uzasadnionym w ocenie Przewodniczącego był zatem zwrot pozwu.

Strona powodowa wywiodła zażalenie na przedmiotowe zarządzenie, zaskarżając je w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie od pozwanego kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia, w tym kosztów zastępstwa prawnego, a nadto zwrot uiszczony opłaty sądowej od zażalenia.

Żalący podał, że wydając przedmiotowe zarządzenie pominięto fakt, iż od dnia 27 listopada 2015 r. obowiązuje przepis art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, który stanowi, iż w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej

niż 1.000 zł. Wskazał, że wierzytelność dochodzona przedmiotowym pozwem, wynika z umowy kredytu, a zatem z czynności bankowej, zgodnie z brzemieniem art. 5 ustawy prawo bankowe. Żalący podkreślił też, że przywołany przepis ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wprowadza rozróżnienie spraw w oparciu o kryterium przedmiotowe, a nie podmiotowe, tym samym w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie ma znaczenia fakt, że strona powodowa nie jest bankiem, w rozumieniu przepisu art. 2 prawa bankowego. W tym stanie rzeczy strona powodowa uiszczając opłatę sądową w wysokości 1.000 zł opłaciła pozew w sposób prawidłowy i nie było podstaw do wydania zarządzenia o zwrocie pozwu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony na tle analogicznego stanu faktycznego przez tut. Sąd w postanowieniu z dnia 10 lutego 2016 r., sygn. akt I ACz 170/16. W przywołanym orzeczeniu wskazano, iż obowiązujący art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi regulację szczególną względem ogólnych reguł ustalania wysokości opłaty stosunkowej. Z punktu widzenia także niniejszego rozstrzygnięcia kwestią kluczową było zatem ustalenie, czy przepis ten znajdzie zastosowanie na gruncie badanej sprawy. W świetle wskazanego wyżej przepisu, w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł. Przepis ten nie zawiera w swej treści kręgu podmiotów, które występując z roszczeniem mogą korzystać z preferencyjnych warunków, zawiera jedynie odesłanie do przepisów prawa bankowego, który pośrednio ogranicza zakres podmiotowy, bowiem stroną czynności, która leży u podstaw roszczenia musi być bank. Z treści wskazanego przepisu wynika, że u podstaw roszczenia musi leżeć czynność bankowa w rozumieniu przepisu art. 5 ust. 1 i 2, co z natury rzeczy ogranicza krąg podmiotów, które z takiej regulacji mogą skorzystać. Nie miał przy tym racji żalący, że wystarczające dla wypełnienia przesłanki tego przepisu również w okolicznościach przedmiotowej sprawy było sięgnięcie do pierwotnej czynności, która wygenerowała dług po stronie pozwanego, tj. do umowy kredytowej jaką pozwany zawarł z (...) Bank S.A. w dniu 6 września 2010 r. Równoważną podstawą roszczenia jest bowiem w tym wypadku umowa cesji wierzytelności, która jest decydująca dla istnienia legitymacji czynnej w ramach przedmiotowego sporu. W akceptowanym również przez obecny skład Sądu Apelacyjnego orzecznictwie podkreśla się, że cesja wierzytelności wynikającej z bankowej umowy kredytowej nie należy do zdarzeń prawnych, które są "związane z istotą stosunku" prawnego (stosunku kredytowego) w rozumieniu przepisów prawa bankowego. Czynność ta stanowi autonomiczne źródło stosunku zobowiązaniowego w relacji do umowy kredytu bankowego łączącej inne podmioty (por. art. XLIX § 2 p.w.k.c.; por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 403/13, niepubl.). Tym samym także w okolicznościach przedmiotowej sprawy istniała podstawa do zbadania, czy przywołane przez żalącą czynności stanowią podstawę roszczenia wynikającą z czynności bankowej w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma wątpliwości, że warunek ten byłby spełniony w zakresie pierwszej ze wskazanych czynności, z tym jednak zastrzeżeniem, że przepis ten miałby zastosowanie w przypadku, gdyby stroną postępowania był z jednej strony Bank, a z drugiej kredytobiorca. Wtedy też maksymalna opłata od pozwu wynosiłaby zgodnie ze wskazanym przepisem 1.000 zł. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mamy jednak do czynienia ze sporem pomiędzy bankiem, a kredytobiorcą, lecz ze sporem między nabywcą wierzytelności, a kredytobiorcą i spór taki w ocenie Sądu nie jest objęty regulacją wskazanego przepisu. Jakkolwiek bowiem również druga z dokonanych czynności, która legła u podstaw procesowego roszczenia, stanowi w tym wypadku czynność bankową objętą przedmiotową regulacją (art. 5 ust. 2 pkt 5), to mogłaby ona znaleźć zastosowanie jedynie w sytuacji sporu między stronami tej czynności, nie zaś między pierwotną stroną tej czynności, a nabywcą wierzytelności. Nabywca ten bowiem nabywając wierzytelność od Banku nie stał się stroną czynności bankowej, lecz beneficjentem wierzytelności z niej wynikającej. Za takim stanowiskiem przemawia również celowościowa wykładnia przepisu art. 13 ust 1a, który został wprowadzony ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 12 listopada 2015 r.). Z uzasadnienia projektu ustawy wprowadzającej również tą regulację wynika, że wiązała się z koniecznością dostosowania przepisów prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt P 45/12,

dotyczącego niezgodności z Konstytucją przepisów ustawy - Prawo bankowe, przyznających bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACz 1/16). W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy ustalając wysokość opłaty należnej od pozwu w ramach sporu toczącego się między nabywcą wierzytelności zasadnie odwołał się do przepisu ogólnego, tj. art. 13 ust. 1 u.k.s.c., a wskazując na obowiązek profesjonalnego pełnomocnika do obliczenia i uiszczenia opłaty w wymaganej wysokości oraz rygor zwrotu nieprawidłowo opłaconego pisma (art. 130² k.p.c.), prawidłowo dokonał zwrotu pozwu.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c.

SSA Sławomir Jamróg SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Józef Wąsik